

CHƯƠNG IV

- **H**ồng Thẩm này! Biệt danh "bà ngoại", ai đặt cho mày vậy?

- Còn ai vào đây nữa.

- Nhưng tao thấy gọi bà ngoại hay đấy. Để coi nhóm mình hầu như đều có biệt danh hết phải không? Anh Khoa là con trai cưng rồi, Mỹ Hạnh là má Hai, Nguyệt Nhật là công chúa Nhật Bản, mày là bà ngoại, Kim Quy là mẹ Hậu Giang, Hữu Quý là phát xít. Hình như còn tao và con Đông thì chưa.

- Vậy để hôm nào họp nhóm lại, biểu tụi nó đặt biệt danh cho mày với con Đông.

Sơn Du khoát tay:

- Thôi đi, đừng bày trò nữa ba ngoại.

- Hừ! Mày khôn vừa vừa ấy.

Sơn Du bung ly nước cam lên miệng, vô tình cô đã nhìn thấy một cặp bước vào quán. Đúng là quả đất tròn, sự ngạc nhiên ấy làm cho Sơn Du không có phản ứng. Tư thế của cô không biết là bao lâu. Đến khi cái đập nhẹ của Hồng Thẩm làm Sơn Du giật mình:

- "Bà ngoại" nói gì?

- Tao muốn hỏi mày quen biết họ à?

- Ai đâu?

Sự ngạc nhiên của Sơn Du thấy tội nghiệp làm sao. Hồng Thẩm nhắc lại:

- Thì đôi trai gái vừa bước vào quán ấy.

- không, tao chỉ biết chứ không quen.

- Là sao? Tao không hiểu cho lắm.

- Tao chỉ biết người đàn ông trong kỳ đi nghỉ hè vừa qua, còn cô gái thì không.

- Mày muốn qua bên ấy chào ông ta không?

Đôi mắt Sơn Du trở nên lạnh lùng:

- Không. Tao còn mong đừng bao giờ gặp lại ông ta. Ông ta là một người đàn ông đáng ghét nhất trên đời.

Hồng Thẩm chau mày:

- Ông ta đã làm gì mày mà mày ghét ông ta?

- Không làm gì, nhưng tao thích ghét.

- Khó hiểu.

- "Bà ngoại" không hiểu thì hay hơn đó.

Hồng Thắm khoanh tay nhìn bạn, trong đầu cô hình thành một câu hỏi: hay đây chính là người đã làm thay đổi tính tình của Sơn Du Có thể lắm.

Một ý nghĩ lóe lên, cô ghé vào tai bạn:

- Cô gái đi chung người đàn ông đó rất đẹp.

Sơn Du đứng dưng:

- Can hệ gì đến tao.

Cô mím môi:

- Nè "bà ngoại"! Đừng nhiều chuyện nữa đi. Tuy biết ông ta, nhưng chưa một lần có câu chào hỏi. "Ngoại" đừng thắc mắc nữa.

- Ông ta tên gì?

- Mà muốn biết?

- Ừ. Mà hãy nói đi và ngồi yên đây chờ đợi.

Hiểu được tính nghịch ngợm của bạn, Sơn du ngáp ngừng:

- Nhưng mà...

Hồng Thắm thúc giục:

- Mà nói không quen thì sợ gì. Nhanh đi.

- Đừng quá lố nghe.

- Ừ.

- Ông ta tên Phi cường.

- Đã gặp nhau ở Sóc Trăng chứ gì? Và là bạn của chị Phương Thùy nữa.

- Ừ.

- Đừng nhìn lại đằng ấy nhé.

Hồng Thắm đi rồi, Sơn Du mới kêu thềm trong bụng. Con nhỏ này nó phá tổ cha đi, nhớ có chuyện gì thì sao?

Sơn Du ngồi thấp thồm không yên. Cô định chạy theo gọi bạn, nhưng lại thôi.

Sơn du nhắm mắt lại ngả người ra ghế, tự trấn an. Không có gì đâu, không có gì đâu. Đừng hồi hộp quá.

Hồng Thắm ung dung bước đến bàn của người đàn ông mang tên Phi Cường mà Sơn Du đã nói. Cô nở nụ cười thật tươi:

- Chào Phi Cường. Ông còn nhớ tôi không?

Phi Cường và cô gái chột ngẩng lên. Anh nhú mày:

- Hình như tôi và cô bé không quen biết.

Hồng Thắm vẫn cười:

- Ông quên cũng phải thôi, vì chúng tôi chỉ là những người dân quê sống với đồng lúa.

Phi Cường chỉ tay:

- Cô bé ngồi xuống ghế đi. Có gì từ từ hãy nói.

Hồng Thắm kéo ghế ngồi đối diện với cô gái ngồi cạnh Phi Cường. Trông cô ta kênh kiệu và lẳng lơ làm sao, khuôn mặt thì đầy phấn son có cái gì đó vẻ giả tạo.

Hừ! Còn thua xa Sơn du bạn ta nữa. Nếu có mặt Sơn Du ở đây thì chắc cô ta sẽ điên lên mất.

Cũng may mình không đẹp bằng ai, nhưng cũng làm cho cô ta cảm thấy khó chịu. Hồng Thắm cười thầm:

Hãy đợi đấy. Cô sẽ bị tăng huyết áp dài dài. Phi Cường kéo hồng Thắm trở về thực tại:

- Cô bé! Cô uống gì?

Hồng Thắm nghiêng đầu:

- Ông cho tôi uống gì cũng được, miễn là giải khát.

Phi Cường búng tay:

- Cam tươi nhé. Có vẻ dễ chịu đấy.

Hồng Thắm giả vờ nhìn xung quanh, đổi tư thế ngồi liên tục. Nhưng thực ra, cô hướng về phía Sơn du, xem cô bạn của cô như thế nào rồi.

Cô gái ngồi kế bên Phi Cường buông lời:

- Đúng là nhà quê.

Phi Cường gọi nhỏ:

- Thi Cẩm!

- Em khó chịu lắm, anh có biết không? Tưởng đến đây thoải mái, ai ngờ...

Hồng Thắm quay lại, vờ như không nghe thấy gì. Cô vô tư:

- Chị đây là bạn gái của ông à?

- Cho là vậy.

- Thế bạn gái và người yêu có khác nhau không ông?

Thi Cẩm bực tức:

- Khác hay giống, cô biết để làm gì?
- Xin lỗi. Chị có biết lịch sự không? Tôi đang hỏi ông Phi Cường mà.
- Mà...

Phi Cường can ngăn:

- Đây không phải chỗ để gây gổ với nhau. Em và cô bé nên tôn trọng anh một chút.

Thi Cẩm cau có:

- Con nhỏ đó hỗn với em. Anh có thấy không?
- Thấy. Cô bé không có hỗn với em mà cô bé nói đúng. Co bé hỏi anh, tại sao em lại lên tiếng?
- Anh...

Phi Cường khoát tay:

- Anh không muốn mất vui. Em hiểu ý anh rồi chứ?
anh bồi mang nước ra. Hồng Thắm không đợi mời, cô hớp một ngụm nước rồi nói với Phi Cường:

- Câu hỏi của tôi lúc này không cần ông trả lời nữa.
- Tại sao?
- Hành động của chị Thi Cẩm đã cho tôi biết vai trò của bạn gái như thế nào và vai trò của người yêu như thế nào rồi.

Phi Cường nheo mắt:

- Cô bé hiểu sao?

Hồng Thắm so vai:

- Thời gian sẽ cho ông câu trả lời chân thật nhất. Bây giờ tôi đi thẳng vào vấn đề chính để tránh mang tiếng là người vô duyên. Ông muốn biết tên tôi không?
- Dĩ nhiên rồi. Nói chuyện với một người không biết tên giống như nói chuyện với người câm vậy. Cô bé tự giới thiệu đi.
- Tôi tên Hồng Thắm. Một cái tên ông chưa nghe bao giờ, phải không?
- Có lẽ... tôi và cô bé không quen nhau. Vậy tại sao cô bé biết tên tôi? Phải chăng...
- tôi không đọc trên báo, không nghe đồn, cũng không biết ông là một tổng giám đốc có tiền tăm. Mà tôi tình cờ biết ông có trái tim mang đậm bóng hình quê hương. Về với đồng quê, ông có cuộc sống giản dị và đầy tình cảm. Tuy bên ngoài ông lạnh lùng nhưng trái tim có nhịp đập có tình cảm, vẫn biết rung động trước cảnh mộng của thiên nhiên.

Phi Cường nhìn chằm chằm Hồng Thắm:

- Thật ra cô bé là ai?
- Thì tôi đã giới thiệu...

Hồng Thắm thủ thết:

- Nè, ông đừng thả cạp ra bắt tử nghe. Ở đây đông người, coi chừng con cạp của ông bị nhốt vào chuồng đấy.

Phi Cường bóp trán:

- Tôi thật không nhớ nổi.

Hồng Thắm tùm tùm:

- Ông nhớ Sóc Trăng thì dĩ nhiên nhớ đến chúng tôi, những người mà ông đã từng gặp.

- Đúng. Sóc Trăng thì tôi không thể nào quên, nhưng cô bé thì...

Hồng Thắm cắt ngang:

- Thật sự Ông chưa gặp?
- Phải.

- Trí nhớ của ông tốt đấy. Tôi chưa gặp ông và ông cũng chưa từng gặp tôi. Nhưng Sơn Du thì ông biết chứ?

Phi Cường giật mình:

- Sơn du Đúng rồi, từ lúc về thành phố đến nay tôi chưa hề gặp lại cô bé. Cô là gì của Sơn Du?

- Ông thử nghĩ xem tôi là gì?
- Cô bé biết địa chỉ của Sơn Du chứ?
- Ông định làm gì?
- Hôm nào, tôi sẽ ghé thăm cô bạn nhỏ.

Hồng Thắm lúc lắc cái đầu:

- Tôi nghĩ không tiện đâu. Chị Thi Cẩm sẽ nghĩ sao, dù rằng giữa ông và Sơn Du không có gì?

Phi Cường xua tay:

- Cô bé đừng lo Không có gì phải ngại cả.

Hồng Thắm liếc nhẹ Thi Cẩm:

- Do ông nói đó nhạ Có gì, tôi không chịu trách nhiệm đâu.

Hồng Thắm vừa dứt câu, Thi Cẩm bật dậy:

- Thôi đủ rồi. Tôi là khán giả xem phim do hai người đóng phải không?

Phi Cường nhăn mặt:

Thi Cẩm! Em ngồi xuống đi.

- Anh không hề xem tôi có mặt ở đây thì ngồi làm gì.

Thi Cẩm hậm hực chỉ vào mặt Hồng Thắm:

- Chính mày là con người không biết điều. Cút khỏi nơi này mau.

Hồng Thắm bình tĩnh:

- Hãy để tôi tôn trọng chị là người có học thức với. nói chuyện với người đáng em chị, sao chị lại mày tao? Tôi nghe không lọt lỗ tai tí nào.

Mày...

Phi Cường nghiêm mặt:

- Thi Cẩm, Hồng Thắm! Hai người tôn trọng tôi có được không? nói chuyện vui vẻ với nhau không được sao? Tại sao phải gây cãi?

Hồng Thắm nhún vai đứng lên:

- Phi Cường! Tôi nghĩ chúng ta không thể tiếp tục câu chuyện. Chào ông. Hôm khác gặp lại.

- Hồng Thắm! còn địa chỉ của Sơn Du.

- Quả đất tròn mà.

Thi Cẩm đá chân vào ghế:

- Hừ!

Phi Cường gọi người tính tiền, anh lạnh giọng:

- Anh thật xấu hổ khi đi chung với em.

Phi Cường bỏ đi ra xe. Thi Cẩm theo sau, cô biết Phi Cường đã giận thật sự. Ngồi phía sau Phi Cường, Thi Cẩm ngỡ ngàng. Cô không thể ngồi yên khi Phi Cường cứ mãi im lặng:

- Phi Cường! Anh nói gì đi chứ. Anh im lặng như thế, em không thể nào chịu được.

Phi Cường nhếch môi:

- Còn nói gì nữa bây giờ, khi em đã làm anh thất vọng hoàn toàn.

- Anh...

- Em nghĩ lại đi, xem mình có đúng hay không?

- Em chẳng thấy gì sai cả. Một điều em không thể chịu được là mấy con nhỏ bá vơ đó mà anh lớn tiếng với em.

- Có lỗi mà không biết nhận lỗi. Em ngang vừa vừa thôi.

- Ngồi với em mà anh cứ tiếp chuyện với người khác, anh chớ đó là đúng à? Thật sự anh coi em là gì và mấy con nhỏ đó là gì?

Phi Cường Vô tình:

- Tất cả đều là bạn. Anh khuyên em một điều, nếu muốn cho tình bạn lâu dài và bền vững, thì em nên bỏ cái tính bốc đồng và nông nổi của em đi.

Thi Cẩm mím môi đè nén trận lửa bộc phát. Cô nghĩ giờ phút này có nói gì với Phi Cường cũng vô ích. Nếu muốn thực hiện được việc lớn thì phải khôn ngoan chờ thời cơ thôi.

Mấy con nhỏ loi nhoi đó đâu phải là đối thủ của Cẩm Thi này. Hừ! Hãy chờ đó.

Xe Phi Cường vừa queo phải ở một ngã tư thì điện thoại di động của anh có tín hiệu. Một tay anh cầm lái, một tay lòn ra sau để lấy máy trong túi quần Jean, nhưng Thi Cẩm đã nhanh tay hơn:

- Anh điều khiển xe đi. Em nghe giùm cho.

Phi Cường bực bội đập thẳng:

- Anh không thích người khác xen vào chuyện của anh. Em đưa điện thoại đây cho anh.

Thi Cẩm xụ mặt:

- Sợ em nghe đúng lúc người yêu anh gọi chứ gì?

- Em biết thì tốt.

Thi Cẩm cứng họng:

- Anh...

Phi Cường ra dấu:

- Xe đã ổn rồi, em đừng ồn nữa.

- Hừ!

Thi Cẩm quay mặt đi nơi khác, nhưng tai cô thì rất thính. Phi Cường áp máy vào tai:

- Alô.

- Trời ơi Phi Cường! chỉ nghe điện thoại thôi, làm gì mà lâu thế? Cô con bỏ quên điện thoại ở đâu à?

- Dạ không có,

- Mẹ gọi lên công ty không gặp nên mới gọi máy cầm tay Con đang ở đâu vậy?

- Dạ, ở ngoài đường.

- Không định cho ba mẹ nhịn đói chứ?
- Mẹ với ba dùng cơm trước đi, đừng chờ con.
- Nhưng ba con không chịu. Ông ấy đòi chờ
- Thôi được rồi, con về ngay.

Phi Cường tắt điện thoại, anh đạp số xe, rồi nói với Thi Cẩm:

- Anh đưa em về nhà trước.

Mười hai giờ trưa nắng chang chang, thế mà cô bé trốn mẹ không ngủ trưa, đang đưa trên cây mận.

Món khoái khẩu của Sơn Du là món mận chấm với muối ớt tuyệt vời. Cô bé nằm vắt vẻo trên chằng ba của cây mận, vừa ăn vừa hát nghêu ngao, quên cả trời đất, quên cả xung quanh.

Cây mận này là nơi trú ngụ của Sơn Du trong những lúc thích ở một mình, những lúc bị quả phạt, những lúc bị la rầy.

Tuy cô đã hai mươi tuổi đầu, nhưng Sơn Du rất khờ trong chuyện tình cảm (giống tôi dễ sợ (tôi ở đây) là người đang typing truyện chứ không phải là người viết truyện đâu à nha). Cô không có khái niệm về nó. Với Sơn Du, chỉ có tình bạn trong sáng và vô tư. Những người đàn ông thường tỏ tình, Sơn Du cho đó là sự điên khùng, không phương hướng, không biết chọn.

Sơn Du càng vô tư, càng làm đau tim bao người đàn ông. Không biết cô bé có nhận ra điều ấy không nhỉ? Mộ sắc đẹp trời ban cho không kiêu sa lắm nhưng rất dễ nhìn. Đôi mắt hai mí to, sống mũi cao, đôi môi gợi cảm, thêm vào má lúng đồng tiền xinh xinh (thôi thôi đủ rồi, đừng tả thêm nữa, tả nữa chắc tuôi chết "thèm" mất).

Thế mà Sơn Du nào hay biết mình xinh. Cô cứ vô tư vui đùa. Yên tâm với thế giới tự do của mình không ai biết, Sơn Du cất tiếng hát.

Bản tình ca buồn làm cho Sơn du cũng buồn theo.

Thuận tay, Sơn Du ném trái mận ra xa và cứ chỉ muốn dứt bỏ những gì da diết không vui.

Sơn Du cũng không biết tại sao cô lại hát bản nhạc này. Phải chăng cô đang tìm kiếm một cái gì đó mà cô cần. Lắc nhẹ đầu, Sơn Du đu mình qua nhánh mận khác một cách thành thạo.

Nghiêng người, Sơn Du chọn một chùm mận thật to, vừa ăn vừa nhip chân vừa huýt sáo trông an nhàn làm sao. Nhưng những cử chỉ vừa trẻ con vừa quậy

quậy đó không qua khỏi cặp mắt một người. Anh thăm quan sát Sơn Du từ lúc mới đánh đu trên cây mận. Đã thế còn bị cô bé cho ăn mận quăng đầy đầu.

Anh ta không thể tưởng tượng nổi rằng con gái của ngài giám đốc công ty sơn mài Điền Phi siêu quậy đến như vậy.

Anh ta nhú mày. Cô này là cô thứ mấy trong hai cô con gái mà ba mẹ anh ta chọn làm dâu đây? Nếu chẳng may cô gái này thì anh chết chắc.

Anh ta kêu thầm trong bụng: Ba mẹ Oi! Có biết con dâu của ba mẹ là con nít không? Trời ơi! Phi Cường này mà cưới nhầm cô ta thì có nước độn thổ luôn.

Phi Cường vỗ trán: Tại sao lúc đó anh lại nhận lời cơ chứ? Trong suốt cuộc đời anh chưa bao giờ thất bại, thế mà ngày hôm nay chuyên hôn nhân của anh, người vợ của anh chưa bao giờ gặp mặt. Phen này ba mẹ giết con trai ba mẹ rồi.

Nhưng Phi Cường tự trấn an mình. Cô gái lý lắc trên cây mận là người không phải ba mẹ chọn. Nàng dâu là một cô gái dịu dàng và dễ thương. Và có thật Phi Cường này thích mẫu người đó không?

Phi Cường vò đầu, độ nóng trên tóc anh mới hay mình đứng ngoài nắng hàng giờ. Rồi khỏi chỗ đứng của mình, Phi Cường đứng bên cánh cổng sắt lớn, dùng tay làm loa:

- Có ai ở nhà không?

Trên nhánh mận, Sơn Du giật mình. Chết rồi! Giữa trưa thế này mà có người gọi...

Xuyên qua kẽ lá, Sơn Du thấy một người đàn ông mang kính đen đang đứng gọi, bên cạnh là một chiếc Wave.

Sơn Du bối rối. Tính sao đây? ông ta mà gọi mãi như thế thì thế nào mẹ cũng thức dậy. Mà mẹ ra đây thì càng phiền hơn. Đành liều thôi, không muốn cho người ta biết cũng không được.

Sơn Du mím môi rướn người qua nhánh mận:

- Không có ai ở nhà cả.

Người khách lạ mỉm cười:

- Không có ai, sao có người lên tiếng?

- Ờ... tôi là hàng xóm.

- Hàng xóm cũng được. Ra cho tôi hỏi thăm chút đi.

- Không được.

- Vậy tôi gọi nữa à nha.

Quýnh quáng, Sơn Du đu nhánh mận, té nhào xuống đất. Cô bé lâu bầu:

- Người gì đâu mà li hết chỗ nói.

Sơn Du hiện ra nơi cánh cổng sắt. Cô bé chống nạnh, hất mặt:

- Ông muốn gặp ai?
- Dĩ nhiên là gặp chủ nhân của ngôi biệt thự này rồi.

Sơn Du khoanh tay:

- Ngôi biệt thự này có nhiều chủ nhân lắm. Ông muốn gặp người nào, xin nói rõ hơn.

- Ông Lâm Hữu Điền.

Sơn Du kêu lên:

- Ba tôi.
- à! Thì ra cô bé là ái nữ của ngài giám đốc công ty sơn mài Điền Phi.
- Thì sao?

Người đàn ông nheo mắt:

- Vậy cô là ái nữ thứ mấy?
- Liên quan gì đến ông?
- Tôi nhớ không lầm thì ông Hữu Điền có hai đứa con gái. Nhưng cô bé thì không giống tí nào. Vì phong cách con của một ngài giám đốc không có.

- Ông... Vậy theo ông, phải như thế nào? Chẳng lẽ ba làm giám đốc, con cũng phải lấy uy quyền của ba ra oai sao?

- Không hẳn thế, nhưng ít nhất cũng có chút ít bản lĩnh.

- Vậy sao. Thế thì tôi lấy tư cách con gái của ông Hữu Điền mời ông đi cho ở đây không tiếp người nói năng lộn xộn như ông.

Sơn Du quay nơi khác, cười thầm:

- Ông muốn thử tài tôi ư? Còn lâu.